

Kommunerne har et enormt stort ansvar, som de skal efterleve. Ja, det har vi alle, og måske skal vi blive bedre til at oplyse om de muligheder, som kommunerne i virkeligheden har. Måske skal vi blive bedre til at gribe ind, når de brodne kar i vores samfund viser sig, altså de kommuner, som intet foretager sig på området, men bare lader stå til. Vi har givet dem nogle gode redskaber og muligheder for at forbedre forholdene. Nu kan vi se, at godt 6 år efter er puljen på området ikke opbrugt, og det undrer.

Vi skal blive langt bedre til at registrere brugerne, som venter på et botilbud. Hvor lang tid står de på ventelisten, og hvor i landet er de sorte huller specielt? Vi i Dansk Folkeparti er klar over, at der igen skal kigges på området, men at stå her i dag og love 1 mia. kr. væk uden at tilkendegive, hvor vi skal finde pengene, vil vi ikke. Det ville da også være mest rimeligt, hvis Socialdemokraterne i dag ville tilkendegive, hvor og fra hvem de vil tage pengene, når de nu skal finde 1 mia. kr. til handicapboliger. Undrer det slet ikke Socialdemokraterne, at den nuværende pulje ikke er opbrugt, altså den pulje på de 546 mio. kr., 6 år efter?

Måske skulle der helt andre tiltag til. Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig det fremlagte forslag, dog ser Dansk Folkeparti frem til yderligere debat i udvalget herom.

Kl. 16:01

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det SF's ordfører fru Anne Baastrup.

Kl. 16:02

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo tradition, at vi ikke tager ordet mod folk, der ikke har sat sig ind i sagerne. Men jeg synes alligevel, det var lidt interessant, at hr. René Christensen kom med et bud på, hvordan man kunne finde ud af, hvad der var op og ned – nemlig et ventelistesystem, således at vi nationalt kan finde ud af, hvor lange ventelisterne er. Det er ikke lang tid siden, vi havde et samråd med socialministeren om det, og hun sagde, at det ikke var nødvendigt. Så sådan er livet så mangfoldigt. Men jeg fornemmer jo, at vi har et flertal for at få en eller anden form for ventelisteoversigt, en national venteliste, som vi selvfølgelig vil arbejde videre med. Og det bliver så fru Tina Petersen, som kommer til at udføre det, hun jo har skrevet i den tale.

Jeg oplever, at den her diskussion virkelig er en meget vanskelig diskussion, fordi vi ikke ved

konkret, hvor problemerne er. Det er individuelle historier, vi konkret arbejder med.

Det er ikke lang tid siden, jeg fik en henvendelse fra et menneske, som arbejder meget med mennesker med fysiske handicap, og han fortalte, at han netop havde været på Klinik for Rygmarvsskader i Hornbæk, hvor der var en mand, der havde været udsat for en trafikulykke. Han havde været på klinikken i Hornbæk i et halvt år, og nu skulle han have en bolig. Han blev genindlagt på hospitalet, for den pågældende kommune kunne ikke anvise ham en bolig. Det er virkeligheden i dagens Danmark.

Jeg har over for socialministeren nævnt den konkrete sag om en udviklingshæmmet dreng på 18, som kommunen har kendt i 18 år, og som heller ikke får tilbudt en bolig, på trods af at det er helt åbenlyst, at moren ikke kan håndtere den pågældende dreng længere.

Vi har viden om, at man i København og Helsingør har ventetider på op til 4 år på en handicapbolig. Det er altså ret lang tid, når man har været udsat for en trafikulykke, er blevet voksen, skal i gang med en uddannelse. Der er bare ikke nogen boliger. Så undrer det mig, at vi ikke kan få nogle måske mere positive tilsagn fra regeringspartierne – jeg er lidt usikker på Dansk Folkeparti.

Vi kunne jo forestille os, at vi tog til Gøteborg her i løbet af sommeren og fandt ud af, hvordan man har konstrueret handicapboliger der. Jeg ved, at der er en del, der vil interessere sig for handicapboliger. Jeg har været derovre, og den måde, man har konstrueret boligerne på og bygget seks handicapboliger sammen i et alment boligkompleks, skulle efter sigende være en rigtig, rigtig god idé.

Jeg synes i og for sig også – nu er socialministeren jo også boligminister – vi skulle overveje, om vi ikke simpelt hen som en generel regel skulle sige, at når man bygger almene boliger, skal de være kørestolsegnede. Så skal det være muligt at kunne køre rundt i boligen, det skal være muligt at kunne komme på toilettet, selv om man bruger en kørestol. Hvor svært kan det være? For det, vi jo opnår, er, at mennesker med handicap rent faktisk selv kan bestemme, sådan cirka hvor de vil bo, og ikke oplever, at de er en belastning for kommunen, fordi de har behov for at flytte. Vi andre flytter jo rigtig mange gange i løbet af et år; hvorfor skal mennesker med handicap ikke have de samme muligheder? Jeg tror, at der ville være en hel del sparet også på sigt, hvis man stillede dette op som et helt inte-